शैलूषस्येव मे राज्यरङ्गेऽस्मिन् वल्गतश्चिरं ।
निर्व्यूढावपि वैरस्यं दिष्ट्या न प्रेक्षकागताः ॥१५६॥
दिष्ट्या सदैव वैमुख्यमुच्चैरुद्घोषयन् श्रियः ।
त्यागक्षणेन भीतोऽस्मि विकत्थन इवाहवे ॥१५७॥
इति संचिन्तयन्नन्तः सर्वत्यागोन्मुखो नृपः ।
मनोराज्यानि कुर्वाणो दरिद्र इव पिप्रिये ॥१५८॥
अन्येद्युः प्रकृतीः सर्वाः सन्निपत्य सभान्तरे ।
ताभ्यः प्रत्यर्पयन्न्यासमिव राज्यं सुरक्षितं ॥१५९॥
उद्धितं स्वेच्छया तच्च प्रयत्नेनापि नाशकत् ।
तं स्वीकारयितुं कश्चित् फणीन्द्रमिव कञ्चुकं ॥१६०॥
अर्चालिङ्गमुपादाय सोऽथ प्रायादुदङ्मुखः ।
धौतवासा निरुष्णीषः पद्भ्यामेव प्रजेश्वरः ॥१६१॥
तस्य पादार्पितदृशो व्रजतो मौनिनः प्रभोः ।
पन्थानं जगृहुः पौरा निःशब्दस्रवदस्रवः ॥१६२॥
स विलंघितगव्यूतिरुपविश्य तरोरधः ।
जनमेकैकमुद्बाष्पं न्यवर्तयत सान्त्वयन् ॥१६३॥
पथि शिखरिणां मूले मूले विलम्ब्य जहज्जनान्
मितपरिकरो गच्छन्नूर्द्ध्वं क्रमात् समदृश्यत ।
गहनवसुधाः संपूर्योच्चैर्व्रजन् स निजापदान्नद इव